

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

352.823.1

Hely

Idő

4899

Személy

Helyszám

Szerző

Cím

Kérvények tengere

Forrás:

Esti ujsag

Bp.

1899

11/24

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Kérvények tengere.

Milyen is egy kérvény, a melyben állást kér valaki a székes főváros polgármesterétől? Hát nagyon sokféle. A rendes sablonja azonban a következő: Faczér Tamás elkezdte a dolgot az öregapjánál. Apróra elbeszéli, hogy némi-nemü érdemei voltak az ország és a főváros fölvirágozása körül. Azután következik a család romlása és a mostoha viszonyok hü ecsetelése, hogy végül a saját nyomorúságának leírásánál zolai szárnyalást érjen el Faczér Tamás tolla. Azután nem megvetendő terjedelemben életrajzi adatok következnek a leszármazási táblával egyetemben. Föl van sorolva az oldalági rokonságban is minden érdemes férfi s gond fordítatik arra, hogy a ki a kérvényt elolvassa, tisztán lássa maga előtt az egész Faczér-familiát, történeti fejlődését és a helyet, a melyet a mai társadalomban elfoglal. Csak mindezek után következik a kérés a 3—16-ik oldalon, a hol kétségbevonhatatlanul kiderül, hogy Faczér Tamásnak ezen a nagy kerek világon sehol sincs hivatása, jövője, életcélja, rendeltetése, munkaköre, egyedül és kizárólag a fő- és székváros szolgálatában, miért is kéri díjnokká való kinevezését.

Azután szépen összehajtja az írását Faczér Tamás és ráírja a külzetet, hogy tudniillik:

Budapest székes főváros nagyságos Polgármesteréhez

kérvénye

Faczér Tamás budapesti lakos

díjnokká leendő kineveztetése iránt.

Mindebből pedig a polgármester elolvas ennyit: ... *stetése iránt*. Azután odakerül a kérvény a legaljára annak a nagyon nagy rakásnak, a melyben a korábban jött Faczér Tamások várják a boldog föltámadást.

Látnivaló tehát, hogy a polgármesternek egy ilyen kérvény nem tulságosan fogyasztja drága idejét. Ő azonban mégis panaszkodik, hogy Budapest egész elmaradottságának az az oka, hogy ezek a kérvények elfoglalják minden percét, másra nem telik egy sem. Szavaiban nem lehet kételkednünk, valahogy úgy kell tehát a dolognak lennie, hogy naponként legalább kétszáz kérvény kerül a kezébe.

Kétszáz kérvény! És csakugyan ennyit konstatál a fővárosi statisztika. Hetvenkétezer egy esztendőben. Ennyien akarnak csak a fővároshoz bejutni. Tesék még hozzávenni az összes vármegyét, városokat, törvényszékeket, minisztériumokat, vasutat s minden más hivatalt, a hol embereket alkalmaznak, összevenni az ezekhez befolyó kérvényeket s kiderül, hogy minden ember irnok, díjnok, hivatalszolga, irodamoly, tintanyaló akar lenni, kit e föld hord és egével betakar. Becsületes iparos ember bucsut akar venni tisztos mesterségétől s kézbesítő-szolgának kínálkozik, tizenkét iskolát járt urfi ott akarja hagyni a

jövőjét harminceforintos irnokságért. Dolgozni nem akar senki, csak ácsorogni, körmölni és pipálni.

Ez nem tréfádolog s egyáltalán nincs rajta mit mulatni, mert szomorú jele az időnek. Az emberekből kihalt a bizalom, a lelkesedés és a munkakedv. Sem jövő, sem család nem kell senkinek, csak egy kicsi zug, a hol kaszát, kapát elkerülve, biztos nyomorgásban végigtengődjék az életen. Kaparni nem akar senki, hogy neki is legyen, hanem oda keredzkedik a ponyva mellé s ott szedgeti holtig a szemet, a mely gyéren ugyan, de biztosan hull eléje. Siralmas társadalom!

De van ennek a dolognak másik oldala is. Azt volnánk bátrak kérdezni, hogy minek azt a milliónyi kérvényt elfogadni. Ötven krajcáros bélyeg kell rá, a mellékletekre is tizenötös: összevissza körülbelül egy forint ára. Ez sok ezerre rug éven által az egész országban, azok a nyomorult páriák pedig, a kik rányalták, nem kapnak érte semmit. Egy óriás garmadába gyülemlik a kérvényük, a melyet el nem intéznek soha. Nem lehetne azt a kérvényt mindjárt a benyújtáskor megnéznie valakinek, a ki, ha látja rajt, hogy ... *stetése iránt*: adná vissza az ajánlkozónak, hogy menjen Isten hírével?! Minek éveken keresztül áztatni a szerencsétlent azzal, hogy fogamatja lesz a kérelmének?

Egy tudós bíró, a kit nemrég neveztek ki a törvényszékhez, mesélte nekünk, hogy mai napig ott hever a városházán a kérvénye, a melyben jogász korában alkalmazást instált. Majd valamikor, kuriai bíró korában, szép meglepetés lesz neki, ha értésére adják, hogy ki van nevezve díjnoknak nyolcvan krajcár napibérrel.